

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT O DE
14 DAGEN.

REDACTIE: Rotterdam
Oostzeedijk 352a
ADMINISTRATIE:
Transvaalkade 106bis Amsterdam

Abonnementprijs f1.50
per halfjaar.
Losse Nummers . . 5 Cent

De zelfbewustzijnsontwikkeling van het proletariaat.

In No. 13 van ons orgaan hebben wij in het artikel „Het Economisch mogelijke“ getracht aan te toonen, waarom de vakverenigingen door de ontwikkeling (of beter door de afwikkeling) van het kap. als productiesysteem totaal ongeschikt zijn om de hoogere, werkelijke belangen van het proletariaat te verwezenlijken. Is dit de praktische kant van de zaak, zoo rest ons nog de aandacht te vestigen op wat wij kunnen noemen, de geestelijke zijde van het „vraagstuk“ der vakverenigingen en ook der oude politieke partijen en organisaties, de zelfbewustzijnsontwikkeling der arbeiders.

De organisaties van den ouden stempel kunnen alleen nog maar levensvatbaarheid hebben, wanneer de zelfbewustzijnsontwikkeling van de leden nog weinig gevorderd is. Organisaties bestaan, onverschillig of het partijen dan wel verenigingen of federaties zijn, uit menschen van verschillende aanleg en mentaliteit (geestelijke gesteldheid). Er zijn altijd menschen, die het liever aan een ander overlaten en menschen, die graag haantje de voorste willen zijn. Als zoodanig zijn ook de arbeidersorganisaties (partijen en vakverenigingen of anderszins) een geschikt terrein voor baantjesgasten en beoefenaren van geestelijke sport, een soort van toernooiveld, waar de helden met elkander vechten en de overigen toekijken. Wie het meest geschikt is voor een andere functie wordt daarvoor „aangewezen“, niet zoodoer omdat hij zulke goede eigenschappen als bestuurder of redacteur heeft, maar omdat de andere niet voldoende zelfbewustzijn hebben.

Maar zelfs al hebben de beoefenaren van geestelijke sport geen leidende functie in dien zin, dat zij voorzitter, secretaris, redacteur of wat dan ook zijn, dan nog vindt hun activiteit wel een weg om hun invloed te laten gelden. Zij misbruiken hun geestelijk overwicht, hun meerdere ontwikkeling en bevoorrechte positie dan om de minder bevoorrechte „kameraden te overheerschen en aan zich ondergeschikt te maken. Dit gebeurt dan meestal onder het voorwendsel van het „belang van de organisatie“ en voor „het groote doel“, voorwendsels, die men als zoodanig alleen maar kan beoordeelen, wanneer men een goed menschenkenners is. Een voorbeeld in dit opzicht is b. v. de heer van Ravesteijn, die de laatste jaren niet meer in het bestuur van de afd. R'dam der C. P. zat, maar wiens overwegenden invloed op het bestuur onmiskenbaar is. Wellicht kan dit eene voorbeeld met talrijke andere worden aangevoeld.

Hieruit volgt, dat ons organisatieprincipe: steeds andere krachten in de functies, ook absoluut geen waarborg voor de zelfbewustzijnsontwikkeling der leden is. Want wij moeten niet vergeten, dat het historische materialisme nog altijd juist is en dat wij producten zijn van de kapitalistische maatschappij, d.w.z. behept met de specifiek kapitalistische ondeugden. Zij die zichzelf zoeken, die zich willen uitleven hoe dan ook zullen de meest democratische instellingen nog wel kunnen gebruiken om zich zelf te vinden. Het behoort niet altijd financieel voordeel te zijn waarnaar zij streven, hun eerocht is zoo groot, dat zij van een deugd een ondeugd is geworden.

In vele gevallen nu vormen deze menschen wel een stukkracht in de arbeidersbeweging, maar hun invloed wordt verderfelij, zoodra zij een beletsel vormen voor de werkelijke zelfbewustzijnsontwikkeling der arbeiders want voor hen wordt de beweging het doel en tegelijkertijd het middel ter bevrediging hunner eerochtelijke verlangens, het communisme of socialisme bijzaak. In hoeverre zulke elementen reeds aanleiding hebben gegeven tot tweedracht en splitsing in de arbeidersbeweging (b.v. in de Duitsche partij en de Alg. Arbeidersbond) kan slechts bij benadering worden vastgesteld, omdat men niet overal zelf bij kan zijn en berichten in de organen vaak tendentueus zijn.

Slechts oppervlakkige menschen kunnen beweren dat het maar een kwestie van ondergeschikt belang is, maar dit is het slechts onder bepaalde omstandigheden. Want zoodra besluiten van groote draagwijdte genomen moeten worden, hetgeen niet altijd door alle leden kan worden gedaan, dan is het van groot belang, dat degenen, die het besluit moeten nemen niet onder den geestelijken ban van de „sportmannen“ staan.

Voor de zelfbewustzijnsontwikkeling van het proletariaat is het noodig, steeds weer hieaan te herinneren: dat de bevrijding der arbeidersklasse het werk der arbeiders zelf is en dat zij dus bij de beoordeeling van een voorstel of van een te volgen tactiek niet in de eerste plaats moeten vragen wat anderen er van zeggen, maar zelf trachten zich een oordeel te vormen.

Geleidelijk naar 't Kommunisme.

Op een verkiezingsverg. waar Jan v. d. Tempel het woord voerde, hoorden we deze spreker op typische wijze de gedachtegang volgen, waar de groote massa van 't proletariaat nog in bevanging is. Hij stelde vast, dat de arbeidersverhoudingen zooda die in zijn „Toestand der Arbeidersklasse in Engeland“ beschreef en die, welke we weergegeven in „Kapitaal en Arbeid in Nederland“ door Mevr. Holst, wezenlijk groote verbeteringen toonde. Die verbeteringen boekte hij als succes over Soc. Dem. Arb. Partijen en Moderne vakbonden.

En de conclusie was deze: De oude beproefde tactiek heeft het proletariaat op hooger materieel niveau gevoerd, deze strijdwijze zetten we voort, om zoo geleidelijk het socialisme of kommunisme binnen te steevenen.

Reeds in 1900 rekende Rosa Luxemburg met deze Bernsteinische Geleidelijkheidstheorie grondig af. We kunnen daaromtrent de lezing van „Sozialreform oder Revolution?“ wam aanbevelen. In 't bijzonder verwijzen we naar de betekenis der vakbonden, wat in No. 6 van dit blad in 't Hollandsch is afgedrukt.

Wat die aanklokkelijke lijnen van geleidelijkheid betreft: de weeldoorlog en de huidige crisis hebben het vertrouwen daarin bij breede massa's geschokt. De veroveringen, die bij betrekkelijke voorspoed van het kapitalisme gemaakt werden, zijn reeds weer te niet gedaan. De bourgeoisie gebruikt de crisis, om het proletariaat zoo diep te kan naar te drukken. En het proletariaat ziet lijdelijk toe. Het voelt, dat het onmachtig is er iets tegen te beginnen.

De groote les, die de crisis dan ook aan 't proletariaat leert, is enerzijds dat er van blijvende verberingen onder het kapitalisme geen sprake is. En anderzijds werpt ze een schel licht op de vakverenigingen als strijdorganen. De crisis belicht binnen welk raam de taak der vakverenigingen valt. Deze taak is dan de arbeidsvoorwaarden onder het kapitalisme zoo gunstig mogelijk te doen zijn. En nu spreekt het vanzelf, dat een bloeiend bedrijfsleven een gunstiger strijdbodem biedt dan tijden van crisis. Zoo blijkt dan ook, dat de vakverenigingen absoluut niet in staat zijn het levenspeil van het proletariaat te handhaven. Duidelijk zien we, dat ze niet anders kunnen, dan de meest gunstige verhoudingen bij ieaere stand van de arbeidsmarkt te bedingen.

Maar op die stand zelf hebben ze geen invloed. Nu is die stand over de heele wereld buitengewoon slecht. Dus ook in Nederland. 't Aantal faillissementen bedroeg van 1 Jan.-26 Mei 1921 in 't geheel 811 en over dat tijdvak in 1922 1078. Vele maatschappijen hebben zich door reorganisatie met zware verliezen nog kunnen redden. Dikwijls werd het nominale kapitaal eenvoudig tot op de helft teruggebracht. Wie dus een aandeel van f1000 had, bezat er nu een van slechts f500.—.

Geweldig groote wereldmaatschappijen kunnen niet zoo vlug reorganiseern. Zij namen dus andere middelen te baat. De Holland-Amerika lijn plaatste een leening van f30 miljoen, waarvan f20 miljoen in Amerika. De firma Jurgens, die dagelijks onze darmen smeert,

leende f40 miljoen, waarvan f30 miljoen in Amerika. Het Furness Stokvis Concern gaf voor een kleine f24 miljoen nieuwe aandelen uit.

De handelscrisis deed natuurlijk terstond zijn invloed gelden op de banken. Daardoor kwamen in moeilikheden de Marx en Co. Bank, Gilissen, een paar provinciale banken, Wertheim Gompertz, de Credietvereniging. Dit heeft weer tot concentratie in 't bankwezen geleid.

Waar de Hollandsche kapitalisten ook aardige klappen gehad hebben, dat is in de rubber. Er is in onze nog niet geheel volmaakte wereld n. l. te veel rubber. Het geeft echter geen vreugde in den lande, maar diepe droefenis. De prijzen en de aandelen kelderden.

Bij deze stand van zaken behoeft het nauwelijks betoog, dat de geldbeleggende parasieten hun lieve centjes liefst niet in Hollandsche zaken steken. Ze nemen daarom liever Staatspapieren. Zij het dan ook geen Russen.

Aan de andere kant voert de crisis natuurlijk tot concentratie der bedrijven. Dat de kapitalist hierbij griep vaderland kent, spreekt vanzelf. Die concentratie griep over de landsgrenzen heen. Geldbelegging in de valuta-zwakke landen komt ook veel voor. Zoo werd in Elberfeld een fabriek van klinknagels en schroefbouten opgericht onder medewerking van Joh. Smit te Slikkerveer (klinknagelfabriek). De nieuw opgerichte maatschappij voor Scheepvaart en Expeditie Duisburg-Ruhrort vindt in haar Raad van Beheer bijv. de Scheveningsche reeder van Dam. In de Silezische Credietbank wordt nu deelgenomen door Hollandsch kapitaal.

Uit deze feiten moet voor 't proletariaat duidelijk blijken, dat de stand van de arbeidsmarkt buiten de de invloed der vakbeweging valt. Er volgt ook duidelijk genoeg uit, dat door op de bodem van 't kapitalisme geen blijvende verbetering voor 't proletariaat valt te halen.

In de strijd voor afweer van verslechtering der arbeidsvoorwaarden plaatsen de vakverenigingen zich bovendien volkomen op de bodem van 't kapitalistisch bedrijf. Een „redelijke winst“ meenen ze, dat de ondernemer toekomt. En als een bedrijf met verlies werkt, dan achten ze loonsverlaging noodzakelijk.

Van dit standpunt is 't de ondernemers volkomen geoorloofd de arbeidsvoorwaarden te verslechteren. Want inderdaad werken en hebben vele ondernemingen met geweldige verliezen gewerkt. 't Proletariaat heeft echter met de gevolgen van kapitalistisch wanbeheer niets te maken. Zoodra de arbeidersklasse dit in z'n breede lagen begrepen heeft, dan gaat de strijd om de bedrijven, om de productiemiddelen zelf. Dan eerst zal het zien dat alleen hierom de strijd moer loopen.

Hoe redden zij Europa?

Het moet wel een ondankbare taak zijn voor de knappe bollen van het kapitalisme, om telkens weer met hunne nieuwe bedenksels en hun oude, afgezaagde theorieën bij te dragen tot het „herstel van Europa.“ Hoeveel conferenties zij ook beleggen en hoeveel boeken zij er ook over schrijven, het kapitalisme is en blijft bankroet, in dien zin, dat het voor een steeds grotere massa van menschen onbewoonbaar wordt. Niettegenstaande worden de heeren niet moede te verkondigen, dat er wel verbetering zal komen, als „men“ maar doet wat zij zeggen. Zoo is er weer een nieuw geschrift verschenen, uitgegeven door het liberale Engelsche Blad „Manchester Guardian“, dat pas het tweede is van een heele serie, waarin de knappe bollen hunne wijsheid zullen kunnen luchten. De mannen van gezag, die in de achterevolvende nummers aan het woord komen, zullen ieder over hun eigen onderwerp licht gaan verspreiden. Als dat niet helpt, helpt niemendal. Maar, zoo zegt de beroemde Keynes, die de leiding van bovengenoemd geschrift (Reconstructie in Europe) heeft, al kennen de econonisten het middel tot herstel, dan zouden zij nog niet in staat zijn het toe te passen, alvorens de politici overtuigd te hebben.

Merkwaardig is ook de volgende uitspraak van dezen parlementariër:

„Wij moeten eerlijk bekennen, dat een dergelijke positie van den vakbond en het personeel het „allerlaaste is, wat wij verlangen en wij zullen ons daar dan ook nimmer bij neerleggen. Wij willen in den vakbond blijven zien een instelling „met een maatschappelijke taak, die er mee naar „zal moeten streven de voortbrenging en het transportwezen zoo goed en doeltreffend mogelijk te „doen zijn voor de samenleving.“

Wie dus nog niet weet waarvoor de vakbond dient, hoort het v. B. n.l.: voor de instandhouding van deze kapitalistische samenleving.

Waar deze parasieten het op aan willen sturen is duidelijk. Een vakbeweging met verplicht lidmaatschap, dat zou een uitkomst wezen en in hun wankelbare positie als vakbonden soebatten zij de kapitalistische werkeverer zijn oogen tocht niet te willen sluiten voor hunne goede bedoelingen. Echter wordt de maatschappelijke ontwikkeling niet bepaald door belanghebbende baantjesgasten maar door de machtsverhoudingen der klassen. Deze machtsverhoudingen zullen steeds scherper vormen aannemen en naarmate daarvan komen de baantjesgasten meer en meer in 't nauw.

Stellingen der Kommunistische Arbeiders-Internationale.

De objectieve basis van den klassenstrijd in het tijdperk na den wereldoorlog.

1. Het kapitalisme is die vorm van de warenproductie, waarbij ook de proletarische arbeidskracht tot waar geworden is. Zijn voortbestaan als systeem is verbonden aan de voorwaarde, productie en afzet met elkaar in overeenstemming te houden. Zijn beide voornaamste innerlijke ontwikkelingswetten zijn de wetten der concentratie (samentrekking op één punt) en der accumulatie (ophooping) van het kapitaal. Beide wetten scheppen een voortgezette verscherping (in getal en in graad) van de klasse-teenstellingen tusschen bourgeoisie en proletariaat.

2. Het wezen van het kapitalisme dwingt de bourgeoisie om bij optredende stormen in de harmonie tusschen productie en afzet binnen het kapitalisme alle middelen aan te wenden tot het overwinnen van zulke stormen (crissen), ten einde zich als klasse, en wel als heerschende klasse, in het leven te houden.

Alle crisissen, die zich tot nu toe sedert zijn historische geboorte met onregelmatige tusschenpoelen verhaalden, werden door de bourgeoisie in den loop van zekeren tijd overwonnen.

3. Met het begin van den kapitalistischen wereldoorlog is de laatste crisis van het kapitalisme zijn doodscrisis, begonnen, die tegelijkertijd de laatste historische ontwikkelingsfase van het kapitalisme beteekent. Het karakter dezer doodscrisis vindt zijn grond in het feit, dat het de bourgeoisie als klasse niet meer mogelijk is om binnen het raam van het kapitalisme de harmonie tusschen productie en afzet te herstellen, zonder de fundamenten van het kapitalisme zelf (het burgerlijke privaateigendom) te vernietigen. Tot het vervullen van deze taak (de vernietiging der fundamenten van het kapitalisme in de vorm van het burgerlijk privaateigendom en de omvorming daarvan in proletarisch klasse-eigendom) is alleen het proletariaat in staat. De bourgeoisie als heerschende klasse biedt het proletariaat bij de vervulling van deze zijn wereldhistorische taak den allerscherpsten tegenstand. Het feit van de doodscrisis van het kapitalisme stelt beide klassen voor het alternatief (keuze tusschen twee dingen) „dood of leven“ En het verscherpt daarom den klassenstrijd tusschen bourgeoisie en proletariaat in al zijn verschijningsvormen tot het uiterste, stelt het proletariaat direct voor de praktische beslissing tusschen socialisme of ondergang in barbaarsheid. De noodzakelijkheid dezer praktische beslissing bestaat voor het geheele wereldproletariaat, al vertoont de objectieve rijpheid der ontwikkeling van het wereldkapitalisme in de verschillende lnden verschillende graden.

4. De kapitalistische wereldoorlog had zijn wortelen in het imperialisme der hoogontwikkelde kapitalistische landen, dat zich sedert 1830 steeds sterker deed gelden. Hij kwam voort, evenals het imperialisme zelf, uit den dwang der bourgeoisie om zich nieuwe productiebronnen afzetmarkten in de wereld te verschaffen, sedert het gebied van den eigen nationalen staat en der eigen nationale economie te eng gebleken was. De kapitalistische wereldoorlog was de gewelddadige politieke uitbarsting tusschen het economisch in onhoudbare tegenstrijdigheden geraakte kapitaal van verschillende staten, voornamelijk Duitsche en Engelsche kapitaal, om de toekomstige beheersing der voorhanden zijnde, resp. ontsluitbare productiebronnen en afzetgebieden der wereld.

5. De begeleidingsverschijnselen en het gevolg van den kapitalistischen wereldoorlog hebben de inwendige economische en politieke structuur van het wereldkapitalisme tot op den grond veranderd, zoodat de verhouding der bourgeoisie onder elkander als ook in het bijzonder de verhouding tusschen bourgeoisie en proletariaat.

6. De krachtsverhoudingen binnen de klasse der bourgeoisie, wier zwaartepunt vóór den wereldoorlog in hoofdzaak in de handen der Europeesche bourgeoisie lag, hebben zich tengevolge der systematische vernietiging van de productiemiddelen der Europeesche bourgeoisie in den wereldoorlog beslist ten gunste der Noord-Amerikaansche bourgeoisie verschoven.

In het kamp der Europeesche bourgeoisie, welke in haar verschillende nationale groepen min of meer van de Noord-Amerikaansche bourgeoisie afhankelijk is, heeft de militaire beslissing van den wereldoorlog zelf aan de Engelsche bourgeoisie in de eerste en aan de Fransche in de tweede plaats een overheersende positie in Europa verschaft.

Het vraagstuk van den kapitalistischen „wederopbouw van Europa“ — en daarmee in verband het probleem der oorlogsvergoedingen — beteekent niets anders als de vraag naar de geschikte methode om de militaire overwinning van de eene kapitaalsgroep over de andere in een zuiver economische en politieke te veranderen. Dit vraagstuk heeft in zijn oplossing door de bourgeoisie ten doel om de economische basis der overwonnen bourgeoisie voort te zetten door het kapitaal der overwinnde bourgeoisie en daarmee de geleidelijke likwidatie (afwikkeling) der nationale zelfstandigheid van de overwonnen kapitalistische staten in den vorm eener kapitalistische internationalisering, waarvan de gevolgen allereerst in economisch en tegelijk terugwerkend ook in politieke zin tot uitwerking komen.

7. Naast deze vorm der kapitalistische internationalisering, waarvan de eigenlijke economische drijfkracht de wet der concentratie van het kapitalisme is, voltrekt zich in het geheele wereldkapitalisme, onder den druk van dezelfde ontwikkelingswet, nog verhoogd door de doodscrisis, de aansluiting der gansche wereldbourgeoisie in den vorm van internationale politieke organisatie, zonder dat daarbij echter de leidende kapitaalsgroepen de zelfstandigheid hunner eigen nationale staten ook maar in één opzicht opgeven, maar juist integendeel deze nog meer dan tot nu trachten te bevestigen. De groote tegenstellingen tusschen het imperialisme der verschillende nationale kapitaalsgroepen worden voortdurend groofter en zijn binnen het raam van het kapitalisme ten slotte slechts door een gewelddadige beslissing op te lossen. De beslissende strijd in den boezem der bourgeoisie om de productiebronnen en afzetmarkten der wereld is door den kapitalistischen wereldoorlog niet afgesloten, doch slechts ingeleid en in nieuwe vorm geopend. Deze strijd in de bourgeois-klasse verkrijgt zijn bijzondere verscherping door het feit, dat de afzetmogelikheden van dag tot dag geringer worden en wel juist tengevolge van de door de doodscrisis op de spits gedreven klasse-teenstellingen tusschen bourgeoisie en proletariaat.

8. Tezamen met de concentratie van het kapitaal gedurende en na den wereldoorlog is de accumulatie (opeenhooping) van het kapitaal in de beide eerste jaren na den wereldoorlog buitengewoon toegenomen. De loon- en arbeidsvoorwaarden van het proletariaat binnen het kapitalisme worden gestadig slechter, de werkloosheid breidt zich ver buiten het raam van de industrieele reserve-armee uit. De bourgeoisie gript naar de middelen, die de vermindering harer afzetmogelikheden moeten goedmaken en de daarmee verbonden val der winstaandeelen; door vermeerdering van het aantal verproletariseerden uit de kringen van het kleinburgerdom en door verhooging van den graad der proletarisering, resp. door uitroeiing van massa's proletariërs van geheele landtreken. Daardoor echter maakt de bourgeoisie de grenzen harer afzetmogelikheden steeds enger en enger. Gelijktijdig dwingen de reusachtige massa's opeengeroopt kapitaal, dat steeds weer meer waarde vraagt, tot vermeerderde productie, tot schepping van nieuw, reusachtige productiebronnen, in de geheele wereld, waarvan de producten geen afzet meer kunnen vinden. Deze stormen in den afzet voeren onophoudelijk tot beslissende belemmeringen onderbrekingen in het accumulatieproces van het kapitaal en tenslotte tot de ineenstorting van het kapitalisme als systeem. De groote tegenstrijdigheid van het kapitalisme (de toenemende monopolisatie der productiemiddelen en de daarmee parallel en gelijktijdig toenemende maatschappelijke arbeidsverdeling in het productieproces) gaat open en maakt de instandhouding der kapitalistische productiewijze onmogelijk. Het kapitalisme bevindt zich reeds in die ontwikkelings-

phase, waarin de instandhouding der productieverhoudingen onverdragelijk is geworden met hun kapitalistisch omhulsel.

Daarmede zijn de objectieve voorwaarden van den directen strijd van het proletariaat om zijn klassendoel (de verandering van het kapitalistische privaateigendom in proletarisch klasse-eigendom) gegeven. De omverwerping der bourgeoisie en de directe verwerkelijking van dit klassendoel van het proletariaat is een maatschappelijke en historische noodzakelijkheid geworden. Eenig en alleen van den wil van het internationale proletariaat hangt het af, dat zij daad wordt. Zoolang het internationale proletariaat dezen wil niet in zich draagt, zal het aan het kapitalisme gelukken om op kosten van de levenskracht van het internationale proletariaat de onvermijdelijke afsluiting zijner doodscrisis op een zekere tijdsduur uit te stellen. Zoodra echter deze wil de harten en hoofden van het internationale proletariaat vervult, slaat ook tegelijk het uur van de definitieve afschaffing van het kapitalisme en van de bevrijding van het internationale proletariaat.

De Heer Van Burink.

Wij hebben hier in Holland een C.P. Dat is bekend. Deze C.P. heeft een Orgaan, een dagblad, „De Tribune“. Dit blad staat op een zeer hoog peil en is zeer lezenswaard. Mocht het laatste nog niet algemeen bekend zijn, dan wil ik hier gaarne mijn zwakke krachten in dienst stellen van het goede.

Van het goede in „De Tribune“ en van den Heer Van Burink. Want deze twee, dat goede en de Heer Van Burink, zijn niet van elkander te scheiden.

Maar, laat ik U eerst mijnheer Van Burink voorstellen: Ongeveer een jaar geleden is hij hier uit Indië gearriveerd, waar hij een voornamelijk rol speelde in de beweging. Hier te lande aangekomen, kwam hij, als alle goede revolutionairen, regelrecht op de C.P. aangezield.

Door zijn uitnemende kennis van het Marxisme en zijn ongelooflijke communistiche geschiedheid was hij weldra onontbeerlijk voor deze partij en werd hij spoedig benoemd tot Rotterdamsch correspondent van „De Tribune“, welke, helaas, nog steeds niet genoeg van deze superbe krachten aan zich heeft kunnen binden.

De Heer Van Burink, door zijn zuivere revolutionaire instinct geleid, zag al direct, welk een vreeselijk gevaar voor de revolutie de K.A.P. al bij zijn oprichting was.

Want, dit is het wonderlijke in dit genie, hoewel hij niets afweet van de K.A.P. principes, zijn onfeilbaar inzicht toont hem direct het gevaarlijke dezer principes.

En nu kom ik weer op het goede van „De Tribune“ en meer genoemde Heer.

Luister, hoe beangstigend-juist deze Marx-Redivivus de K.A.P.-ploerten schildert in het hoogstaande dagblad der C.P. van Zaterdag 10 Juni j.l. buiteneditie: „De heeren Kappers waren weer aanwezig. Natuurlijk! Deze heeren, wier hoogste leuze is:

DE C.P. MOET KAPOT, deze heeren, die tijdens de verstoorde vergadering der modernen buiten in de handen wreeven, zelf heten schot bleven en gnuiwend constateerden: „nu gaat het pas goed“, deze heeren, die in Schiedam en Delft er om smeeften om toch maar eens afgedroogd te worden, om zich daardoor als martelaar te kunnen aandienen, deze heeren, die de massa zeggen te zoeken, besloten, toen onze vergadering door het optreden der politie niet kon doorgaan, zich met minder tevreden te stellen.

De heer Wijnveld gaf het parool en in optocht trokken de heeren toen naar de Schipperstraat, waar de S. D. A. P. een openbare vergadering belegd had. Of het den heeren weer gelukt is, de politie aan het ranselen te zetten op de ruggen van weerlooze arbeiders, terwijl de heeren provocateurs zelf buiten stonden, weten we nog niet en doet er ook weinig toe af. De feiten spreken reeds voldoende en wij, die de Kappers werkelijk kennen, durven gerust verklaren, dat zij geen schurftiger arbeidersvijanden kennen, dan deze provocateurs.

Daar is onze Rotterdamsche politie, die in dit opzicht toch ook haar sporen heeft verdiend, nog maar een kindje bij.

Eenige kappers moeten beweerd hebben, dat de Heer Van Burink bij het neerschrijven van dit Van Duijsel-achtig proza geïnspireerd werd door het niet kunnen doorgaan der vergadering.

Andere spionnen (want dat zijn alle Kappers) scholden den Heer Van Burink voor een broodschriftje en een parasietje.

Hetwelk niet pikt voor den smaak en het goede inzicht dezer nietswaardigen.

De Heer Van Burink is een eerlijk, onafhankelijk, geleerd, zeer hoogstaand man.

Hopenlijk zullen wij nog wel eens gelegenheid hebben de aandacht op dezen upper-revolutionair te vestigen. Dat hij, voor het welzijn der arbeidersklasse lang moge leven!

De bedoeling zal dus zijn, de mannen van de politiek te overtuigen van de doelmatigheid der medicijnen. Keynes en de zijnen (de naam van Lenin wordt ook al genoemd als een van de medewerkers aan het „herstel van Europa“) zullen dus fungeren als de bekwaame dokters, die het zieke kapitalisme zullen genezen.

De kwaal, aldus mijnheer Keynes, heeft vier hoofdoorzaken. Ten eerste de verwoestingen, aangericht in den oorlog. Naar verhouding zijn deze niet zoo groot als algemeen aangenomen wordt en met een beetje goeden wil zou de materiele schade in een paar jaar ongedaan gemaakt kunnen worden.

Erger is het met de desorganisatie in de vier grootste landen van Europa en de atmosfeer van wantrouwen en vijandigheid, die wedijver tusschen de verschillende nieuwe staten en de conflicten met de Sowjet-machthebbers in Rusland. Dit zijn dankbare onderwerpen voor conferenties. Aangezien deze kwalen echter uit onze eigen fouten voortkomen, zijn ze wel te genezen, als „wij“ maar wat verstandiger waren.

Dan is er nog een oorzaak van de ziekte, de financiële moeilijkheden, en die zijn de ergste van alle. Uiteraard moet mijnheer Keynes hier erg verward zijn, aangezien hij als alle burgerlijke economen het wezen van het geld niet doorziet. Uit hetgeen hij van het geldstelsel zegt, blijkt dat hij het geld als een noodzakelijke factor voor productie en distributie beschouwt. Inderdaad is het dat ook, maar slechts in de burgerlijk-kapitalistische „orde.“ En verder wil hij natuurlijk niet. Bij een gezonde productie en verdeling van den voortgebrachten maatschappelijke rijkdom, namelijk bij een (communistic) productie naar behoefte en niet voor winst, schakelt het geld zichzelf als bemiddelaar uit, het wordt overbodig.

Thans is het echter zoo, dat het gebrek aan geld, het gebrek aan „koopkracht“ dus van de groote massa, en als gevolg daarvan de onmogelijkheid om groote of kleine winsten te maken voor de ondernemers, de productie steeds verder doet inkrimpen. In een vorig artikel, „De Doods Crisis van het Kapitaal“ hebben wij dit al uitvoerig uiteengezet. Om dus aan de crisis en de werkloosheid een einde te maken, zou men de koopkracht der groote arbeidende massa moeten verhoogen, bijvoorbeeld door loonsverhoogen, extra uitkeeringen aan de miljoenen werkloozen en de noodlijdende bevolkingen van Midden- en Oost-Europa. In plaats daarvan zien wij het tegendeel; overal worden de proletariërs teruggedrongen naar de positie van paupers, bedelaars. Wat Marx reeds in het Communistische Manifest zeide, wordt thans eerst volkomen bewaarheid. Het logisch gevolg hiervan is, dat de crisis niet alleen blijft, maar nog in hevigheid toeneemt.

Ondertusschen hebben we nu ook een conferentie van bankiers gehad (in Parijs), die echter — als alle conferenties tegenwoordig — resultaatloos uit elkaar is gegaan, aangezien er aan den politieke hemel nog zooveel donkere wolken drijven, dat de steunpilaren der maatschappij hun goeie geld er niet aan willen wagen. De brave Keynes en zijn even brave gezellen moeten dus met hun herstellingspogingen maar wachten tot... ja, tot Sint Juttemis, want de politieke hemel zal wel niet opklaren. Toidat het proletariaat als revolutionaire klasse zijn historische taak gaat begrijpen en alle wederopbouwers in het museum van oudheden zet, om ongestoord zijn eigen klassenloze en geordende maatschappij op te bouwen.

Stellingen der K. A. I.

De Kommunistische Arbeiders-Internationale.
(Vervolg).

1.

Hoe ook de toestand van het geheele internationale Proletariaat temidden van het zich in zijn doods-crisis bevindende Wereldkapitalisme de proletarische Wereld-revolutie als de vervulling van zijn practisch-politieke dagtaak eischt, zoo weinig is aan den anderen kant de geestelijke gesteldheid en de organisatorische samenhang der internationale Arbeidersklasse in overeenstemming met deze wereldhistorische eisch. De gebondenheid der overwegende meerderheid van het wereldproletariaat in den gedachtegang van het burgerlijke privaatschap en in de vormen der kapitalistisch-proletarische arbeidsgemeenschap, waaraan alle bestaande organisaties van het proletariaat gescheiden en verenigt hand- en spandiensten bewijzen, sleit de revolutionaire proletariërs van alle landen voor de historisch onvermijdelijke konsekwentie van de oprichting eener nieuwe proletarische Internationale.

2.

Deze nieuwe proletarische Internationale, de Kommunistische Arbeiders-Internationale, vertegenwoor-

digt den zuiveren proletarisch-revolutionairen klassenstrijd, wiens praktische taak de afschaffing van het burgerlijk-kapitalistische privaat-eigendom en de omzetting daarvan in proletarisch-socialistisch gemeenschappelijk eigendom is. Daarboven uit strijdt zij principieel voor de verwerkelijking der kommunistische Maatschappij.

3.

Erkennde, dat de objectieve voorwaarden voor de omverwerping van de bourgeoisie en voor de heerschappij van het proletariaat gegeven zijn, stelt zij op den voorgrond van hare geheele werkzaamheid het principe der klassebewustzijns-ontwikkeling van het proletariaat, d.w.z. het bevorderen van het proletarische bewustzijn betreffende de historische noodzakelijkheid van de onmiddellijke afschaffing van het kapitalisme en daarmede het opvoelen der proletarische wilskracht tot de proletarische Revolutie.

4.

Het stellen van dit doel maakt de openlijke (zoo wel naar vorm als naar inhoud) anti-kapitalistische stelling-name en leiding van haar ganschen strijd tot voorwaarde. Haar hoogste doel is niet het bijzondere belang van enkele nationale arbeidersgroepen, maar het gemeenschappelijk belang van het gansche wereldproletariaat: de proletarische Revolutie.

5.

Als eerste schrede op den weg tot haar doel streeft zij naar de uitroeping der klassedictatuur van het proletariaat in den vorm der vernietiging van de kapitalistische dictatuur en de oprichting van proletarische Staten (Radenstaten). Zij wijst alle reformistische strijdmethoden af en strijdt met de wapens van den proletarisch-revolutionairen klassenstrijd, tegen parlement en vakvereniging, voor het vormen van revolutionaire arbeidersraden en revolutionaire bedrijfsorganisaties (Arbeiders-Bond).

6.

In het bijzonder bestrijdt zij bestaande internationale organisaties van het proletariaat (de internationale van Londen), van Weenen en van Moskou) die als de handlangers der bourgeoisie bij hun gemeenschappelijke poging tot wederopbouw van het wereldkapitalisme er naar streven, het eenheidsfront van bourgeoisie en proletariaat tegen de proletarische wereldrevolutie te vormen voor de bevrijding van het proletariaat te teekenen.

De Organisatie der K. A. I.

1.

De K. A. I. is een centraal opgebouwde, aan de radegedachte aangepaste organisatie.

2.

Alle bij de K. A. I. aangesloten partijen en groepen hebben de plicht, elkander in elke situatie (acties, onderdrukkingsmaatregelen der kapitalistische of z.g. socialistische arbeidersregeringen, enz.) wederkeerig de grootst mogelijke broederlijke hulp te betoonen.

3.

In de K. A. I. kunnen slechts die partijen worden opgenomen, die den klassenstrijd in den zin der door de K. A. I. aangenomen stellingen konsekwent voeren.

4.

De verantwoordelijke leiding der K. A. I. is het Executief-Comité (Uitvoerend Comité); dit laatste wordt gevormd uit het Dagelijksch Bureau en het Uitgebreide Bureau. Het Dagelijksch Bureau wordt gekozen uit partijgenooten, die hun gansche kracht voortdurend ter beschikking stellen en dienovereenkomstig financieel schadeloos worden gesteld. De leden van het Uitgebreide Bureau zijn elk voor zich verantwoordelijk aan de partij in hun land en worden door hun partij gekozen en kunnen ten alle tijde teruggeroepen worden. Het Dagelijksch Bureau is verantwoordelijk aan het Internationale Congres, dat minstens elk jaar moet plaats hebben. Door meerderheidsbesluit der aangesloten partijen kan echter ook het Dagelijksch Bureau teruggeroepen worden.

5.

Veranderingen van program en taktiek kunnen alleen door een internationaal congres geschieden, in bijzondere gevallen echter door een meerderheid van tweederden van alle aangesloten partijen.

6.

De zetel van het Uitvoerend Comité wordt telkens op het Internationale Congres vastgesteld.

7.

Het aantal van de op verschillende partijen vallende stemmen wordt telkens door congresbesluit vastgesteld.

8.

Een buitengewoon internationaal congres kan plaats vinden, wanneer de helft der reeds aangesloten partijen dit voorstelt.

9.

Het Dagelijksch Bureau is verplicht om — zoover daartoe gelegenheid bestaat — dikwijls met het Uitgebreide Bureau gemeenschappelijk te vergaderen. Alleen wanneer dit laatste plaats heeft gehad, kunnen de besluiten in naam der K. A. I. worden bekend gemaakt. Besluiten van het Dagelijksch Bureau kunnen ook slechts door dit Bureau ondertekend worden. Het geheele Bureau heeft het recht en de plicht om het roeyment van organisaties en personen te verlangen. die tegen de genomen besluiten handelen of op andere wijze tegen de gedachte der K. A. I. ingaan. Bij stemming binnen het Bureau is eenvoudige meerderheid van stemmen voldoende. Een beroep tegen deze besluiten kunnen bij het Congres of bij een eventueel in te stellen internationale commissie van geschillen ingediend worden. Zoolang deze laatste niet hebben beslist blijven in elk geval de betreffende organisatie of persoon van hun functie ontheven.

10.

Alle besluiten en beslissingen der K. A. I. (Executief Comité of Congres) moeten in ieder geval door de aangesloten organisaties ter publicering, resp. ter kennis van de leden worden gebracht.

11.

Door de terreur der bourgeoisie-regeringen gedwongen, kunnen naast de wettelijke apparaten onwettelijke worden gevormd, echter hebben de politieke leidingen der aangesloten organisaties de plicht om met alle middelen er voor te waken, dat dergelijke onwettelijke organisaties slechts door partijgenooten geleid worden, die de zekerheid bieden, dat het onwettelijke apparaat niet tot schade der geheele organisatie uitgroei.

12.

De verbinding der verschillende organisaties geschiedt via het Dagelijksch Bureau, in dringende gevallen direct waarvan echter geregeld mededeeling moet gedaan worden aan het Dagelijksch Bureau.

13.

De leden van het Uitvoerend Comité hebben het recht en de plicht, aan alle zittingen der aangesloten organisaties met adviseerende stem deel te nemen.

14.

Binnen het U. C. hebben de vertegenwoordigers der verschillende landelijke partijen elk een beslissende stem, de leden van het D. B. hebben slechts adviseerende stem.

15.

Alle op den bodem der beginselen van de K. A. I. opgebouwde bedrijfsorganisaties (arbeidersbonden) kunnen zoolang geen internationale van arbeidersbonden bestaan, elk een vertegenwoordiger in het U. C. met adviseerende stem afvaardigen.

16.

Het U. C. der K. A. I. is verplicht een orgaan in verschillende talen uit te geven. D van het Centraal Orgaan wordt door het U. C. aangenomen en is daaraan verantwoording schuld besluit van het Internationale Congres, of wa helft der reeds aangesloten organisaties het

moet de leider van het Centraal Orgaan teruggeroepen worden. Het U. C. heeft dan de plicht, een leider van het Centraal Orgaan te benoemen, die handelt in overeenstemming met den wil der meerderheid van alle aangesloten organisaties.

17.

Ter instandhouding van het U. C. en ter bestrijding van de noodzakelijke uitgaven worden de aangesloten organisaties verplicht, 15 procent hunner totale contributie-inning aan het D. B. af te dragen. In dringende gevallen is het U. C. gerechtigd, een bijzondere heffing in de verschillende organisaties te verlangen.

„Wat hadden de Bolsjewiki dan moeten doen?“

V n een geestverwant ontvingen wij een schrijven waarin hij o.m. zegt:

„In de K. A. N. 13 kon men in een artikel „Onze houding tegenover Rusland o.a. lezen: „... of het namelijk niet beter ware geweest, dat de bolsjewiki strijdend ten onder gebracht waren. dan deze geleidelijke overgang naar kapitalisme met valscheijlich handhaven van oude leuzen en parolen. Aan de hand van het bovenstaande is het duidelijk, dat dat zeker niet beter geweest zou zijn, daar een dergelijke zege der contrarevolutie zwarte reactie en algemeene verre teruggang in de ontwikkeling voor jaren zou betekend hebben.“

Aan de hand van wat er bovenstond waren deze regelen mij niet duidelijk. Waarom verkiesde de K.A.P. niet een heroische nederlaag boven een zege der reactie? Want in werkelijkheid zegeviert toch ook nu de reactie, zij het dan onder een ongewone en des te bedreijgerlijker vorm, zoals de K. A. P. het o.a. zegt in haar brochure: „De Derde Internationale op sleepstouw enz. (blz. 15): de Sowjetregering levert haar land, haar revolutie en haar proletariaat aan de internationale bourgeoisie uit.“ Hoe is, zou ik willen vragen, het ene standpunt met het andere in overeenstemming te brengen? Tegelijk is dan beantwoord de gewone vraag, die weifelende arbeiders uit de C. P. ons vaak stellen: „Wat hadden de bolsjewiki dan moeten doen?“

Deze lezer is, zoals wij ze allemaal wenschen: een critisch denker, en voldoet derhalve aan de eerste eisch die aan iederen Marxist gesteld wordt. Echter weten wij niet, wat hij geantwoord heeft op de naïve vraag van de weifelende arbeiders in de C. P. Het feit, dat zij die vraag stellen, bewijst, dat zij niet geleerd hebben en niet gewoon zijn zelf te denken, maar het liever aan de „leiders“ overlaten om voor hen te denken. Dit hebben wij trouwens in de vele jaren, die we in de C. P. doorbrachten, herhaaldelijk en tot onze spijt moeten constateeren.

Wie de brochure van Rosa Luxemburg over de Russische Revolutie leest, zal zien, dat er reeds kort na de Novemberomwenteling in 1917 in de bolsjewistische partij zich een gevaarlijk opportunisme openbaarde. R. Luxemburg acht het een fout van de leiders der Russische revolutie, dat zij de randstaten prijsgaven onder de burgerlijke en valsche leuze van het „zelf-beschikkingsrecht“. Dit gaf aan de bourgeoisie in die staten de gelegenheid om met behulp van de Duitse bjonnetten haar gezag te handhaven en aan de feodale contrarevolutie om haar aar...lagen op de Sowjetrepublieken voor te bereiden.

Maar aannemende, dat de jonge Sowjetregering, die zich nog stevig bevestigde moest, niet anders kon handelen (wat nog te bezien is), dan nog is dit niet te vergelijken met het verraad aan de proletarische revolutie, dat zij pleegt door de Derde Internationale vast te koppelen en ondergeschikt te maken aan haar politiek bij den kapitalistischen wederopbouw van Rusland. Want het is voor alles deze tactiek, die wij aan de bolsjewiki verwijten en die wij als direct contrarevolutionair bestempelen. Waartoe deze politiek noodwendig, met ijzeren konsekwentie moet leiden leert ons het Rapalloverdrag, dat gelijkbeduidend is met: Eenheidsfront met Stinnes en komuten. De warmste voorstanders van dit verdrag vindt men, belave in de elastieke C.P. van Duitsland, onder de Duitse grootindustrieelen, onder aanvoering van Stinnes.

Deze laatste voert de scepter over de vele dagbladen in Duitsland, o.a. de „Duitse Algemeine Zeitung“, waarij de volgende, voor alle arbeiders leerzame beschouwingen voorkomen:

„Binnen de muren der Duitse Rijkshoofdstad verwijt thans de Russische Minister van Buitenlandsche zaken om het te Rapallo afgesloten verdrag samen met de Duitse Diplomaten uittebeunen.

Met het oog op de aanwezigheid van den Russische minister hadden wij er op het oogenblik gaarne van afgezien, om over de gevolgen van Lenin's uit-

reden met de regeering beschouwingen te houden. Er zijn echter weer eens allerlei min of meer duistere krachten aan het werk om de openbare meening in Duitsland tot onze eigen schade te verwarren. Zij kondigen — op het gevoel werkend — het aanbreken eener nieuwe tijd in Rusland aan, indien het land maar eerst eens in chaotische omstandigheden verzonkt. Zij zouden ook zooveel mogelijk willen verhinderen, dat de Duitse-Russische onderhandelingen tot resultaat leiden. Het behoort niet te worden aangetoond, dat Duitsland daarvan geen oordeel zou hebben, als Rusland ten prooi viel aan de chaos. Duitsland is juist integendeel sterk geïnteresseerd bij een levenskrachtig, hezond Rusland met geordende staats-houding en zekere rechtsverhoudingen. Daarom moeten wij ook wenschen, dat de berichten over Lenin's gezondheids-toestand overdreven zijn. En het Russische volk?... slechts vijanden van dit vreeselijk lijdende volk, dat bovendien miljoenen Duitse stambroeders in zich bergt, kunnen wenschen, dat het door Lenin ingeleide gezondmakingsproces onderbroken en door een radicale kuur afgelost wordt!“

En iets verder zegt dit kapitalistische reptiel: „Het grootere gevaar voor het voortbestaan van Sowjet-Rusland ligt echter heel ergens anders, het zou dan intreden, wanneer de talrijke benden, die in Moskou zich uit werkelozen, vluchtelingen uit het hongergebied en bekend misdadigersvolk vormen, zich met politieke elementen zouden hebben vermengd, en wanneer soms het roode leger een bevel van Trotsky, op zulke benden te schieten, niet zouden opvolgen. Dan zeker zou de chaos over Rusland losbarsten, waarvan het einde niet te zien zou zijn. Miljoenen menschenlevens meer zouden in gevaar komen! Volgens de de laatste berichten van den Moskauschen correspondent der „Kölnische Zeitung“ over het roode leger, moeten men aannemen, dat Trotsky zijn Moskausche troepen stevig in bedwang heeft.“

Is Stinnes en zijn medewerkers niet rijp voor de C.P. van Duitsland en zou de Derde Internationale hen niet tot eerevoorzitters moeten benoemen? Eigenlijk wel, maar dan zou het bedrog te duidelijk zijn. „Maar“, zal de lezer vragen, „zou het dan inderdaad niet beter geweest zijn, dat de bolsjewiki heroisch strijdend ondergegaan waren?“ Ja, dat is het eigenaardige van het Marxisme, dat het zich niet inlaat met zulke speculatieve vragen, maar zegt, wat is. Zij zijn niet stijdend ondergegaan en daarom weten wij niet, en kan niemand precies weten, wat er gebeurd zou zijn. Dat de reactie zegeviert is mede te wijten aan weifelende arbeiders, die naïve vragen stellen en de „denkers“ voor zich laten denken. De bolsjewiki hebben de groote verdienste gehad, dat zij gedaan hebben wat de bourgeoisie in Rusland niet kon, nl. grondig opruimen met het feodale stelsel. Zij hadden meer gedaan, indien het Europeesche proletariaat op hun roep geantwoord en de Stinnessen weggejaagd had.

De Duitse bourgeoisie en de Duitse arbeiders.

Vóór 1848 kon de Duitse bourgeoisie zelfs niet trachten definitief de politieke heerschappij te veroveren, welke de Fransen reeds sinds 1789 — de Engelsche nog veel eerder, namelijk al sinds 1688 veroverd had. Want de eenigszins geconcentreerde, groote massa's, noodig om de oude feodale machten te bekampen, ontbraken in Duitsland; door allerlei omstandigheden had de industrie en met haar de arbeidersklasse zich geenszins zoo kunnen ontwikkelen als in de twee andere genoemde landen. In 1848 echter was nu zoo langzamerhand die voorwaarde wel vervuld en waren de massa's er, en ook bereid, om storm te loopen. Maar deze massa's, onverbiddelijke voorwaarde voor de overwinning der bourgeoisie op de feodale machten, werd nu tevens een gevaar voor haar, zoodra duidelijk begon te worden dat de belangen van bourgeoisie en arbeiders, schijnbaar één, inderdaad lijnrecht tegengesteld, geheel verschillend waren. En dat toonde overtuigend de strijd in Frankrijk in die dagen, toen de eensgezindheid, waarmede bourgeoisie en arbeiders in Februari 1848 gestreden hadden, wegviel en verdween als sneeuw voor de zon, toen in Juni van dat jaar de arbeiders „Is zelfstandige macht optraden en allen, zonder uitzondering, zich van de arbeiders afwendden.

„Alle klassen en partijen vereenigden zich gedurende de Junidagen tot partij der orde tegenover de proletarische klasse als partij der Anarchie, van het socialisme, van het kommunisme“, zooals Marx zegt in zijn „De 18de Brumaire van Lodewijk Bonaparte.“ Zoo kan het gebeuren dat de revolutie in Weenen, welke nog vóór de Juni-slachting van het Parijsche proletariaat plaats had, eensgezindheid en enthousiast uitgevoerd werd. Maar de Berlijnsche bourgeoisie daarentegen was reeds te zeer verschrikt, en door de arbeidersopstanden welke zij in eigen land gehad had, en vooral dan door de in haar oogen afschuwelijke en verfoelike vormen,

welke de Parijsche beweging aannam. Zij trachtte dan ook met alle mogelijke moeite de beweging in rustige banen te houden; en toen de arbeidersmassa's, geprovoceerd door de militairen, nietemin tot den strijd gedwongen werden en na dappere strijd overwinnaars blijvend zich niet met halve maatregelen wilden laten afschepen, aarzeld die laatste Berlijnsche bourgeoisie niet, spoedig een verbond te sluiten met haar oude vijanden, die niet verslagen waren, tegen de nieuwe dreigende vijand, de arbeiders.

„Lijkt ons goed de ontwikkeling der Duitse revolutie in die dagen na te gaan — de Duitse lezenden slaan Marx artikelenserie „Revolution and Konter revolution“ nog maar eens op na, welke hij in de jaren 1851 en 1852 voor de New Yorksche Daily Tribune schreef en die, voorzover wij weten, nog nooit in Hollandsche vertaling verschenen — omdat in zoovele opzichten de huidige Duitse revolutie de zelfde kenmerken vertoont als in die dagen. Weer trachtte de Duitse bourgeoisie de oude machten nu eindelijk eens definitief ten val te brengen en het lukte haar, natuurlijk dank zij de arbeidersmassa's. En telkens als die oude heerschers, (jonkers, „das militas“ enz.) nog allerminst definitief verslagen, de verloren macht probeerden te herwinnen, moest de Duitse bourgeoisie de arbeiders te hulp roepen om voor haar de kastanjes uit het vuur te halen. Dit groote verschil is er echter sinds 1848 dat evenals in vrijwel alle landen van Europa, maar dan in Duitsland op nog veel snellere wijze en geweldiger schaal de industrie een vlucht nam, zoo een arbeidersmassa scheppend, die honderdmaal dreigender is voor de huidige bourgeoisie dan voor die van toen. Vandaar het moeilijke dilemma, waarin de Duitse bourgeoisie verkeert; aan de eene kant gevoelt zij eenig lust de macht weer over te laten aan de jonkers en de militairen, aan den anderen kant durft zij ter afweer nauwelijks de arbeiders oproepen, omdat in tijden van gisting, eenmaal in beweging gekomen, deze spoedig en onverwacht een dreiging voor haar kunnen gaan vormen, die met groote moeite en krachtsinspanning slechts te onderdrukken valt. Dat leerde de Roer-opstand van Maart 1920 wel! Vandaar de lamdelige en allerberoerste bestrijding der contra-revolutie door de Duitse bourgeoisie. Dat er nu een einde zal komen aan de meest in 't oog loopende concessies aan de reactie, als 't nog maar steeds duldten van keizerlijke borstbeelden, wapenschilden enz., het ongestraft laten van hen, die de republikeinische viag beschimpten en dergelijke is nu, na de eclatante gebeurtenis der laatste dagen, de moord op Rathenau, wel te verwachten; maar stellig zal er nu, evenmin als vóórdien, opgetreden worden tegen die vele professoren en leeraren, die dagen aan dag hun oer-conservatisme ingieten in de hoofden hunner leerlingen, of tegen de geestelijken en dominee's, die in hun gebed een bede voor de Holenzollerns inlassen.

Dat de Duitse bourgeoisie nog op kan treden als zij doet en min of meer soms de arbeiders voor haar in 't geweer roepen, komt wel daardoor dat de Duitse arbeiders steeds maar weer op schier ongehooflijke wijze zich laten bedonderen. Goedig staken ze dan maar van 2 uren of 4 uren, of tien minuten, al naar gelang de bonzen het kommando geven. Bij de dood van Rathenau, groot-kapitalist bij uitstek, en voor eischen waaronder geen enkele principieele klasse-eisch voorkomt! Wel heeft het Duitse militaire drilsysteem, dat immers niet alleen in 't leger guld, maar ook op de scholen bijvoorbeeld zijn werking deed, de Duitse arbeiders vijftigdig!

En alle partijen, ook de sectie van de 3e Internationale, de K. P. D. doen aan deze zwendel mee en geven het parool uit: bescherming van de Duitse republiek. Aan het handjevol werkelijk revolutionairen in Duitsland de taak om hun Duitse klasse-genooten de oogen te doen opengaan en te doen beseffen, nu eindelijk eens, hoe zij niets te verwachten hebben dan ellende van die „republiek“ welk een macht zij zelf vormen als zij maar willen, en welk een verantwoordelijkheid op hen rust, als de klasse, die de menscheelijke beschaving vooruit moet brengen.

Het doode punt.

Je bent op het doode punt gekomen, kameraad. Jij erkent het?

„Ja“.

De werkelozen-agitatie is mislukt, tot nu toe, nietwaar? De werkelozen zijn gedwongen een vermindering van de almosse te aanvragen tot de helft van zijn vroegere waarde.

„Hoe dat?“

Door het „uittrek“ systeem. Vijf weken op en vijf weken af.

„Zij kunnen nog naar armenzorg gaan gedurende de vijf weken af.“

Armenzorg is minder gul dan vroeger. De Blama en Nantylgoraard in Wales werken niet meer; zij zijn bankroet. Zij ontloegen al hun personeel op 3 Juni,

omdat zij al het geld hadden verbrijkt, dat zij konden krijgen. De voorzitter van den gemeenteraad zeide: het is „niet Britsch“ voor armenzorg om even goed jegens de werkloozen te zijn als de raad van Poplar (een deel van Londen).

„Daar heb ik iets van gehoord.“
Dus gij erkent, dat de werkloozen slechter af zijn dan zij waren en dat hun toestand steeds slechter wordt, nietwaar kameraad?

„Ik moet wel, want het blijkt duidelijk.“
En hoe staat het met de werkende arbeiders? Wordt hun toestand beter, kameraad?

„Nee.“
Is er een beroep, waarin de loonen niet dalen?

„Nee.“
Heb je gehoord van de ellende onder de mijnwerkers van Zuid-Wales?

„Ja.“
Weet je, dat de kleine handelaars en de lagere middenstand in zaken alle klagen over slechte tijden, kameraad?

„Ja.“
Welnu, ben je het er niet over eens, dat we op het doode punt gekomen zijn?

„Ik zie niet in, hoe er verandering in te brengen. Gij zegt, het is te wijten aan de vele parasieten. Dat kan ik begrijpen; maar indien wij de industrieën moesten nationaliseeren, zouden we dan geen officieele parasieten hebben, die groote salarissen krijgen? En zou de roode bureaucratie in het regeeringsdepartement niet even verspillend en kostbaar zijn als de dividenden van aandeelhouders? Zouden de arbeiders niet evenveel dure parasieten moeten onderhouden, indien alle industrieën werden gedreven als het postkantoor?“

„Misschien wel, kameraad.“
„Maar dat is toch socialisme; ik dacht dat je je socialist noemde?“

„Dat is geen socialisme.“
„Ik dacht, socialisme betekende, dat er slechts één ondernemer zou zijn — de staat of de Gemeente — en dat wij allemaal ons loon daarvan zouden krijgen.“

Onder het socialisme zult ge helemaal geen loon ontvangen kameraad.

„Hoe zullen we dan leven? Zullen we allemaal op onze bankrekening trekken in plaats van te werken?“

Zou je dat graag willen?

„Dat zou ik meenen!“
We zouden allen van honger omkomen.

„Wel, ik veronderstel dat ook; maar hoe zouden wij aan geld komen als we geen loon hadden?“

We zouden geen geld krijgen.
„Hoe moesten we dan leven?“

Eet je geld?
„Nee.“
„Waarom het dan niet zonder geld gedaan?“

„Wat bedoel je?“
Ik bedoel, dat we het helemaal zonder geld zouden doen. We zouden werken om te produceren voor alle menschen, precies zooals je vrouw het eten kookt en het huis schoon houdt voor het heele gezin, en zooals het goed zou worden geproduceerd, zou zouden we het allemaal gebruiken, zoo als wij het noodig hadden.

„Zou er genoeg zijn om rond te komen?“
„Waarom zijn er nu zooveel zonder werk, kameraad?“

„Omdat de ondernemers geen markt kunnen vinden voor hun waren.“

Is dat geen bewijs voor je, dat we genoeg zouden hebben om rond te komen, indien we besloten om voldoende voor allen te produceren?

„Het ziet er wel naar uit, maar 't schijnt zoo'n koddig denkbeeld, zoo zot door zijn nieuwigheid. Ik benal op heel wat socialistische vergaderingen geweest, maar hoorde nooit iets dergelijks.“

Was je het eens met het socialisme, dat je op die vergaderingen hoorde verklaren, kameraad?

„Ik kan niet zeggen, dat ik het ooit nauwkeurig hoorde verklaren, maar ik had altijd het idee, dat al; de industrieën werden geleid gelijk het postkantoor, dat er een heele hoop „geganne!“ zou zijn, zooals me het in de Vereenigde Staten uitdrukt, menschen die hun zakken volstoppen op onze kosten.“

Als we het geld opruimden, zouden ze dat niet kunnen doen.

„Hoe bedoel je dat?“
Zij konden geen voedsel en kleeren in groote hoeveelheden ophoopen, zooals zij geld bijeenschrapen.

„Waarom niet?“
Omdat de overigen hun geen pakhuizen voor dat doel zouden verschaffen. Bovendien, wanneer zij zooveel kleeren konden krijgen als zij wenschen te dragen en zooveel voedsel als zij verlangden te eten, waarom zouden zij deze dingen dan bijeenschrapen?

„Maar is het geen nieuw idee?“
„Nee, het is oud. Het communisme bestond voor het kapitalisme.“

„Maar de andere socialisten zeggen niet hetgeen gij zegt — ik bedoel de Marxisten — nietwaar?“

Marx zeide het wel.

„Dat heb ik nooit gehoord.“
„Heb je ooit iets gelezen, dat hij geschreven heeft?“
„Nee, maar zeg me, waar het te vinden is.“
Je zult het vinden, kameraad, in de critiek op het Program van Gotha.
(Worker's Dreadnought) Het Zoeklicht.

Zielsverwanten of aan de vruchten kent men den boom.

Het volgende is uit een beschouwing van een verslaggever: eener groot-kapitalistische courant (N.R.Crt.) over een gemeenteraadszitting te Rotterdam:

„Met den heer van Ravesteijn mag men betrouwen, dat nog steeds geen uitvoering is gegeven aan het raadsbesluit, om het Heugouwerplein als sportterrein aan te leggen. Zijn daar geen geestelijke belangen bij betrokken? Onder de kerkelijken wordt dit nog maar al te dikwijls met godsdienstige belangen vereenzelvigd, waarbuiten dan in politiek niets dan materiele drijfveeren schijnen te bestaan, ook bij de liberalen. De heer Kuyk ziet liever een mooi stadplein ontstaan. Maar wat moet de halfvolwassen jeugd hier dan den heelen Zondag doen? In de kroegen zitten of doelloos rondhangen, zich vergapen aan een apachenstrik in een bioscoop? Zich verdringen, om in het zwarte koolasch van de Veemarkt een balletje te trappen of uit baloorigheid de plantsoenen vernielen? Kan ook de geestelijke volkskracht er niet mede gebaat zijn, wanneer men terwille van de sport het rooken of drinken matigt of aflegt?“

Vanwaar zou deze zielsverwantschap tusschen de bourgeois kladschrijver en den „communisist“ v. Ravesteijn toch wel komen? Uit hetzelfde verlangen, om de proletarier met brood en spelen koest te houden? Welneen kameraden, het is louter een gevolg van de buitengewone Marxistische scholing, die Dr. v. Ravesteijn den parlementarissen en hun bladschrijvers in de vier afgelopen jaren van revolutionair parlementarisme en de gansche Nederlandsche bourgeoisie is van top tot teen gerevolueerd. Dit moet althans tot haar eer gezegd worden: dat zij leergieriger en bevattelijker is voor de theorieën van v. Ravesteijn dan de proleten. Die trekken nog altijd maar niet de konsekwenties.

En waarom zou ook hier geen „eenheidsfront“ zin en betekenis hebben? Konsekwent is, dat het eenheidsfront van Stinnes tot Lenin gevolgd wordt door een dito front van Philips tot Wijnkoop.

Maar gehoord zij hij, die er kwaad van denkt.

(Int. Presse Korresp. No. 108).

Ingezonden.

Waarde Redactie!

Naar aanleiding van de vraag, gesteld aan de redactie van „Alarm“ in de K.A. No. 13, in het artikel „De Anarchisten en wij,“ waarom godsdienst, begrippen en vormen geen eeuwigheid voor zich hebben, zag ondergeteekende gaarne, afgezien daarvan of „Alarm“ ze beantwoordt of niet, deze vragen ook behandeld in de K.A.

Met groeten,
Rotterdam, 16 Juni 1922.

B.

Het antwoord op de vraag, die wij aan de redactie van „Alarm“ stelden was reeds lang gegeven. Echter niet door de bewuste redactie, die er misschien een beetje mee in haar maag zit, maar door onze p. g. Gorter in zijn brochure „Het Historisch Materialisme“ (zie pag. 84 tot 105 van deze brochure.) Het zou van onze geringe ruimte werkelijk te veel gevraagd zijn, indien wij n. Gorter nog eens moesten aantoonen, waarom de godsdienst verdwijnt. Bovendien, beter dan G. het gedaan heeft zouden wij het toch niet kunnen doen.

Mocht er echter voor de lezers van onze krant in de bedoelde brochure iets niet duidelijk zijn, dan zijn we graag bereid, het zooveel mogelijk te verklaren.

Redactie.

Vorstelijke Praal.

Jawel, daar komen zij — Edelen, en zoons van edelen, patenthouders, Zij, die het monopolie hebben, rentmeesters

Van poovre landerijen, op wier magere schapen Het profeteerend kraaienvolkje zit.

Daar is het praalziek volk, dat meikt de weezen uit, Daar is de hoogmoed, die 't eenzaam harte breekt, Dit zijn de lilies, van Salomo's beroemdheid, Die werken niet, noch spinnen zij, tenzij

Let webben zijn om d'arme sloebers in te vangen. Ziet daar den weldoorvoede, welke hem, die krijgt Het vrekkelig aardsche loon, tenauwernood

Het tiende deel om van te leven laat, totdat hij kruipet Terug naar aarde's koude berst. Hier is gezondheid Gevolgd door ziekte, heerlijkheid door schande,

Overdaad door hongersnood, weelde door armelijk gebrek,

En Engeland's zonde door Engeland's Bestrafing.

Een troep van kreupelen, bedelaars en magere uitge-worpenen

Die wagen zich een dag uit kelders, lage hutten en rotte holen, om de moraal van heden te demonstreeren, d'ellende achterhoede van de aangekleede optocht . . .

SHELLEY.

ANNO 1922.

Orde heerscht in Duitschland.

Te Wilhelmshaven is Zaterdag 21 Mei 1922 het nieuwe schip van Stinnes, de „Cari Legien“ van stapel geloopt. President Ebert en Stinnes hebben daarbij redevoeringen gehouden over de buitengewone verdiensten van Legien als arbeidersleider.

President Ebert zeide o.m. dat Legien in Duitschland's zwaarsten tijd met al zijn kracht heeft gestreefd naar arbeidsgemeenschap tusschen werklieden en ondernemers, teneinde het Deutsche economische leven te redden, en dat reeds op 15 November 1918 de toenmalige regeeringen en raad van volkscommissarissen die arbeidsgemeenschap in officieel vorm konden publiceren, mag in hoofdzaak hem als verdienste worden aangerekend.

Stinnes, de industrie-koning en eigenlijke heerscher in Duitschland, herinnerde er aan, dat het Legien's bijzondere verdienste is geweest, na den nederlaag van 1918 te hebben gezorgd, dat Duitschland niet de prooi is geworden van een gelijksortigen bolsjewistischen wantoestand als in Rusland, welke in Duitschland nog veel ontzettender afmetingen zou hebben aangenomen dan in den landbouwstaat Rusland.

Naar de barbaarsheid.

De officieele gegevens voor Tsjecho-Slowakije' met 't Roode Kruis in Tsjecho-Slowakije geeft aan, dat van de 13 miljoen inwoners jaarlijks 50.010 sterven aan tuberculose. Dr. Prochaska, de voornaamste minister van gezondheid publiceert, dat in 1921 in Praag 26% van de kinderen in 't eerste levensjaar stierven door gebrek aan melk en slechte woningtoestanden. ('t laatste oorlogsjaar 12%). Ministerie voor gezondheid geeft voor Praag 10.000 prostitutie's op.

(Int. Presse Korresp. No. 108).

Ingezonden.

Waarde Redactie!

Naar aanleiding van de vraag, gesteld aan de redactie van „Alarm“ in de K.A. No. 13, in het artikel „De Anarchisten en wij,“ waarom godsdienst, begrippen en vormen geen eeuwigheid voor zich hebben, zag ondergeteekende gaarne, afgezien daarvan of „Alarm“ ze beantwoordt of niet, deze vragen ook behandeld in de K.A.

Met groeten,

Rotterdam, 16 Juni 1922.

B.

Het antwoord op de vraag, die wij aan de redactie van „Alarm“ stelden was reeds lang gegeven. Echter niet door de bewuste redactie, die er misschien een beetje mee in haar maag zit, maar door onze p. g. Gorter in zijn brochure „Het Historisch Materialisme“ (zie pag. 84 tot 105 van deze brochure.) Het zou van onze geringe ruimte werkelijk te veel gevraagd zijn, indien wij n. Gorter nog eens moesten aantoonen, waarom de godsdienst verdwijnt. Bovendien, beter dan G. het gedaan heeft zouden wij het toch niet kunnen doen.

Mocht er echter voor de lezers van onze krant in de bedoelde brochure iets niet duidelijk zijn, dan zijn we graag bereid, het zooveel mogelijk te verklaren.

Redactie.

Onze Brochures.

Het Communistisch Manifest	20 Cts.
De Grondslagen van het Communisme	25 „
Het Historisch Materialisme	40 „
Klassemorale	10 „
Het Imperialisme, de Wereldoorlog en de Sociaal-Democratie	35 „
De Wereldrevolutie	25 „
Staat en Revolutie, door N. Lenin	40 „
Het Opportunisme in de Nederlandsche Communistische Partij	25 „
De Algemeene Arbeidersbond (Revolutionaire Bedrijfsorganisaties)	20 „
De organisatie voor 'den klassenstrijd van het Proletariaat	12½ „
De Sowjet-Regering en de 3e Internationale of sleeptouw der Intern. bourgeoisie	20 „
Open brief aan Lenin	25 „
Bestellen bij P. Coerman, Joz. Israëllaan 16, Bussum.	
Bij toezending per post zijn alle prijzen 2 cts. hooger.	

1e Jaargang.

JULI 1922.

No. 17

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE 14 DAGEN.

REDACTIE: Ooszeedijk 352a - Rotterdam ADMINISTRATIE: Transvaalkade 106bis Amsterdam

Abonnementsprijs f1.50 per halfjaar. Losse Nummers . . . 5 Cent

Iedere halfheid is verraad.

Toen wij de K.A.P.N. stichtten, hebben wij ons niet ontevinsd, dat wij schier bovenmensche ijke kracht zouden behoeven, om ons staande te houden.

Werkende te midden van een door en door reformistische en apatische arbeidersklasse, moesten wij komen met beginselen, waarvan de arbeiders nog nimmer gehoord hadden.

Tegen de leiders moesten wij vechten, de almachtigen.

Tegen de vakverenigingen, die massa-graven der arbeidersbeweging.

Tegen het parlement, hetwelk nog zoo'n voorname rol speelt in de ideologie der arbeiders in dit land, „de bakemat der vrijheid“, waar de democratie ware orgien viert.

Wij kenden de moeilijkheden en hebben ze niet onderschat.

Toch gingen wij vol moed aan het werk. Wij, als historisch-materialisten, wisten immers, dat de tijd met ons was.

Dat, door de veranderingen in de productieverhoudingen, de arbeiders noodwendig tot onze inzichten moesten komen.

Dit zou niet dadelijk gaan. Niet ongestraft leven de arbeiders hier 4 eeuwen onder het kapitalisme. Van geslacht op geslacht is de denkwijze der kapitalisten meer de hunne geworden.

Dat vooral moesten wij bedenken. Zwaar zou de strijd om de hersens der arbeiders, met het kapitalisme en zijn aanhang, zijn.

Onze taak kon in de eerstkomende periode slechts zijn: Verheldering brengen bij de misleide en bedrogen arbeiders.

Wij begonnen aan die taak. Ieder op zijne wijze. Er werden vergaderingen belegd, geschriften verspreid, gedebatteerd, in het bedrijf en op de straat werd de propaganda van man tot man gevoerd.

En nu, na nog geen jaar, kunnen wij reeds zien, dat het uitgesproode zaad begint te kiemen.

Zeker, het is hier en daar een enkel teer sprietje op den reuzenakker.

Maar er is belofte van goeden oogst.

Worstelende tegen reuzentegenstand heeft onze Gideonsbende het reeds thans zoover gebracht, dat men onze principes kent in de arbeidersbeweging, dat men erover spreekt, dat men ze vreest.

Want vreezen doen ze ons, allen die leven ten koste van de schrale beurzen van het proletariaat.

En zij moeten zich met ons bezighouden. Dood-zwijgen, dat zoo gaarne gewild werd, gaat niet.

Er moet met die vervloekte kappers afgerekend worden.

De wijze waarop men dit tracht te doen is bekend: lasteren, hitsen, schelden.

Principe stellen tegenover principe, daarvan is bij de tegenstanders geen sprake.

Wat is de reden, kameraden, dat wij na een korte spanne tijds, reeds op zulke resultaten kunnen bogen.

Dit: dat wij steeds ons beginsel zoo zuiver mogelijk propageerden, dat wij onomwonden, zonder naar links of rechts te zien, onze ideeën onder de arbeiders brachten.

Ziet, dat moest vertrouwen wekken.

Daar waren nu proletarissen, die niet met smoesjes en vleierij en draaijerijen bij de arbeiders kwamen, maar die eerlijk en open zeiden, waar het op stond, en hunne daden waren in volkomen overeenstemming met de beginselen, welke zij beleden.

Nog kent men niet genoeg deze beginselen, nog is de tijd niet daar dat de proletarissen volkomen kunnen breken met de oude vormen en gedachten.

Maar het gist in de hoofden. En die gisting kan slechts ons met vreugde vervullen.

Een zwaar deel onzer taak: ons een bestaan te veroveren, is achter den rug.

Doch dit is nog maar een begin. Man voor man en vrouw voor vrouw moet overtuigd worden van deze goote waarheid.

Indien gij u niet meester maakt van de macht, zijt gij verloren.

Het kapitalisme is de dood, slecht het communisme is leven.

Partijgenooten, wij kunnen onze taak slechts volbrengen, wanneer wij op den ingeslagen weg blijven voortgaan, d.w.z. wanneer wij, volkomen vrij van alles wat zweemt naar opportunisme, onze ideeën onder de massa brengen.

Opportunisme is reformisme en reformisme is kapitalisme.

De minste afwijking, bewust of onbewust, is halfheid. En halfheid, makkers, is verraad.

Verraad aan het communisme. Vorraad aan het proletariaat.

Halfheid is goed voor parlementarissen, voor leiders, voor verraders. Ons past slechts de scherpste, klaarste en eerlijkste strijd.

Bant een ieder en alles uit, wat dit niet wil of den ernst van onzen strijd niet inziet.

Thans komt het niet in de eerste plaats aan op het aantal, maar op de hoedanigheid der genooten.

Wanneer wij dit in het oog houden, zullen wij zegelieren.

Stellingen der K.A.I.

(Vervolg.)

De Russische Revolutie.

1.

De Russische Revolutie was deels een proletarisch-communistische, deels een boersch-kapitalistische. Voor zoover zij het eerste was wilde zij het burgerlijke privaateigendom opheffen. Voor zoover zij het tweede was, het privaateigendom instellen. Daar echter het proletariaat slechts 8 procent, het boerendom 80 procent der Russische bevolking uitmaakte, was de revolutie een overwegend burgerlijke revolutie.

2.

De partijdictatuur der bolsjewiki — of wat hetzelfde is, die van hun leiders — was, in overeenstemming met het grooendeels burgerlijke karakter der revolutie een burgerlijk middel, dat niet tot de dictatuur van het proletariaat, maar slechts tot het bureaucratisme en despotisme voeren kon en reeds de kiem van den uit de revolutie tevoorschijn tredenden burgerlijken staat in zich bergde. Een werkelijk geheel proletarische revolutie zal geen partij- maar een klasse-dictatuur oprichten.

3.

De verdeling van den grond onder de boeren was burgerlijk en schiep het fundament voor den kapitalistischen staat.

4.

De onderdrukking van de zelfstandigheid en het zelfdoen van het proletariaat en zijner organisaties, van zijn vakverenigingen enz., was burgerlijk en bereidde ook den bodem voor van het Russische kapitalisme.

5.

Alleen het opheffen van het privaateigendom in de industrie, het transport, den handel, was proletarisch. Daar de boeren echter het kapitalisme wilden en aan het proletariaat geen macht werd gegeven om de industrie, den handel en het transport in eigen handen te nemen en te houden, daarom moest, wanneer de wereldrevolutie uitbleef, de proletarische Russische revolutie, het kapitalisme, vallen.

6.

In Februari 1921 verheven zich de boeren en het proletariaat tegen de sowjet-regering, en de Russische revolutie en het communisme vielen. Niet het proletariaat, maar de leiders, die de dictatuur in handen hielden' en de partij gingen tot het kapitalisme over. Sinds het voorjaar van 1921 is Rusland een kapitalistische Staat, waar alleen door het toeval der historische ontwikkeling mannen, die vroeger kommunisten waren, de macht bezitten.

7.

De strijd, dien de bolsjewiki tegen de andere Russische partijen in het binnenland, en buitenland, tegen de sociaalrevolutionairen, de sociaaldemocraten, de kadetten en de monarchisten voeren, is de strijd om de macht en de regering in den kapitalistischen staat Rusland.

8.

De strijd, dien de bolsjewistische regering van Rusland tegen de regeeringen der andere kapitalistische staten voert, gaat om de vraag, welk kapitaal, het Russische of het buitenlandse, het grootste, beste aandeel aan de uitbuiting van Rusland en van het Russische proletariaat zal hebben.

9.

Om de macht en de regering in den kapitalistischen staat te verkrijgen en te behouden, verbindt de bolsjewistische partij en de Sowjet-Regering zich met de kapitalistische regeeringen van Europa, met het Europeesche kapitalisme in het algemeen.

10.

Het Russische proletariaat is in de handen der bolsjewiki slechts een middel geworden om het kapitalisme te vestigen en om de macht en de regering in den burgerlijken staat te verkrijgen en te behouden, zooals het dit in alle landen een middel is in de handen der sociaal-democratische, democratische en reactionaire partijen. De onderwerping en verslaving van het Russische proletariaat is het doel der bolsjewistische partij.

De Derde Internationale.

1.

De 3de Internationale is een Russische schepping, een schepping der Russische Communistische Partij. Zij werd geschapen om de Russische revolutie, d.w.z. de deels proletarische, deels burgerlijke revolutie te ondersteunen.

2.

Door het dubbele karakter der Russische revolutie, daar de D.I. zowel de proletarische als de burgerlijke revolutie moest steunen, door het tweeslachtige karakter dus ook van haar doel, werd ook de Derde Internationale een deels proletarische, deels kapitalistische organisatie.

3.

Voor zoover zij oppriet tot de revolutie, tot de ont-eigening der kapitalisten, was zij een proletarische organisatie tot opheffing van het kapitalisme. Voor zoover zij het parlementarisme, de dictatuur der vakverenigingen, de Partij- of leidersdictatuur behield, was zij een burgerlijke organisatie, geschapen om het kapitalisme in stand te houden en op te bouwen.